

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: Č. T., a. s.,** zastoupen JUDr. Karlem Muzikářem, advokátem, se sídlem Křižovnické nám. 1/193, Praha 1, proti **žalovanému: Český telekomunikační úřad,** se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 38 Ca 608/2002 - 45 ze dne 22. 5. 2003,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2003, č. j. 38 Ca 608/2002 - 45, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalovaný vydal dne 14. 6. 2002 cenové rozhodnutí č. 04/PROP/2002, kterým se stanoví způsob výpočtu cen za propojení veřejných pevných telekomunikačních sítí pro zprostředkování přístupu ke službám bezplatného volání a maximální ceny za propojení veřejných pevných telekomunikačních sítí pro zprostředkování přístupu ke službám bezplatného volání. Rozhodnutí bylo zveřejněno v Telekomunikačním věstníku. Tímto cenovým rozhodnutím - s odkazem na § 78 odst. 2 a 5 (nyní odst. 6) a § 95 bod 7 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o telekomunikacích“), § 2b odst. 2 zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, ve znění pozdějších předpisů, a § 10 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, stanovil žalovaný v čl. 2 způsob výpočtu cen za propojení, v čl. 3 stanovil maximální ceny, v čl. 4 určil podmínky, v čl. 5 zrušil cenové rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu č. 05/PROP/2001 ze dne 18. 9. 2001, a v čl. 6 pak stanovil nabytí účinnosti cenového opatření dnem 14. 6. 2002.

Žalobou podanou dne 17. 7. 2002 u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení cenového rozhodnutí. Namítal zejména, že žalovaný se napadeným rozhodnutím pokusil stanovit způsob výpočtu ceny za propojení veřejných pevných telekomunikačních sítí pro zprostředkování přístupu ke službám bezplatného volání a maximální ceny za propojení veřejných pevných telekomunikačních sítí pro zprostředkování přístupu ke službám bezplatného volání, rozhodnutím však neurčil obecný způsob výpočtu ceny za propojení, nýbrž určil cenu zcela konkrétním způsobem. Žalobce měl za to, že vydáním napadeného rozhodnutí byla žalovaným překročena jeho pravomoc, v důsledku čehož byl porušen čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (žalovaný je oprávněn stanovit formou cenového rozhodnutí způsob výpočtu ceny za propojení, nikoliv však cenu konkrétní), zároveň byl porušen čl. 26 Listiny základních práv a svobod (žalobce nemůže vyvíjet příslušnou podnikatelskou činnost, neboť rozhodnutí žalovaného nerespektuje § 78 odst. 2 zákona o telekomunikacích, který žalovanému ukládá určit způsob výpočtu ceny za propojení, přitom tato cena musí vycházet z nákladů za poskytovanou službu propojení včetně přiměřeného zisku).

Městský soud v Praze usnesením ze dne 22. 5. 2003, č. j. 38 Ca 608/2002 - 45, návrh odmítl. Vyšel z toho, že propojení telekomunikačních sítí existuje na základě smluvního vztahu mezi provozovateli veřejných telekomunikačních sítí (§ 38 odst. 1 zákona o telekomunikacích), zákon předpokládá také ohledně ceny za propojení existenci smluvního ujednání mezi provozovateli. Právo jedné smluvní strany na zaplacení kupní ceny, a to ceny v konkrétní sjednané výši (a tomu odpovídající povinnost smluvní strany druhé cenu za propojení zaplatit), tak vyplývá ze smluvního vztahu mezi provozovateli sítí a je jeho samozřejmou součástí. Uvedený smluvní vztah je vztahem soukromoprávním (obchodním), strany jsou si v takovém vztahu rovny. Pokud v případě nedohody smluvních stran rozhoduje o ceně za propojení správní orgán, rozhoduje o právu soukromém nikoliv veřejném, nejedná se v prvé řadě o vztah jednotlivce a veřejné moci, nýbrž o závazkový vztah mezi provozovateli sítí, ve kterém je správní orgán v konkrétním zákonem stanoveném případě oprávněn o subjektivních soukromých právech výše uvedených rozhodnout. Za použití § 130 odst. 1, § 68 písm. b) a § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), Městský soud v Praze žalobu odmítl a žalobce poučil o možnosti domáhat se svého práva podáním žaloby ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení (§ 46 odst. 2 a § 129 odst. 2 s. ř. s.) u okresního (obvodního) soudu.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) s odkazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. kasační stížnost. Kasační stížnost pak odůvodnil tím, že jeho žaloba neměla být odmítnuta, poněvadž v rozporu s názorem vysloveným rozhodnutím Městského soudu v Praze má za to, že se v případě cenového rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu č. 04/PROP/2002 jedná o rozhodování o jeho právech a povinnostech v oblasti veřejné správy. Jeho žaloba měla být proto městským soudem projednávána ve správním soudnictví podle soudního řádu správního. Na podporu tohoto svého tvrzení pak uvedl několik důvodů, které podrobně rozvedl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu ve smyslu § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Otázkou, kterému soudu náleží rozhodnout o žalobě proti cenovému rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu vydanému podle § 78 odst. 2 zákona o telekomunikacích, se zabýval zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, v některých svých rozhodnutích. Ve věci č. j. Konf 92/2003 - 18

(které se týkalo cenového rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu č. 06/PROP/2002, kterým se stanoví způsob výpočtu cen za propojení veřejných telekomunikačních sítí pro službu koncového volání do veřejných pevných telekomunikačních sítí) a ve věci č. j. Konf 103/2004 - 20 (které se týkalo cenového rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu č. 03/PROP/2003, jímž se stanoví způsob výpočtu cen za propojení veřejných telekomunikačních sítí pro zprostředkování přístupu ke službám bezplatného volání a maximální ceny za propojení veřejných telekomunikačních sítí pro zprostředkování přístupu ke službám bezplatného volání, a to z veřejných pevných telekomunikačních sítí) dospěl ke shodnému závěru, že cenové rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu vydané podle § 78 odst. 2 zákona o telekomunikacích je veřejnoprávní regulací v oblasti cen. Byla-li proti takovému rozhodnutí podána u soudu žaloba, náleží o ní rozhodnout soudu ve správním soudnictví. Z vyložených důvodů proto zvláštní senát vyslovil podle § 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb., že rozhodovat o žalobě proti cenovému rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu č. 03/PROP/2003 a č. 06/PROP/2002 náleží soudu ve správním soudnictví.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že závěry zvláštního senátu lze vztáhnout i na předmětnou věc. Nutno proto vyjít z toho, že rozhodovat o žalobě proti cenovému rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu č. 04/PROP/2002, kterým se stanoví způsob výpočtu cen za propojení veřejných pevných telekomunikačních sítí pro zprostředkování přístupu ke službám bezplatného volání a maximální ceny za propojení veřejných pevných telekomunikačních sítí pro zprostředkování přístupu ke službám bezplatného volání, náleží soudu ve správním soudnictví. Z tohoto důvodu bylo napadené usnesení zrušeno a věc byla vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Městský soud v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu